

Exercici Núm. 2 (3 punts en total. Puntuació dels apartats en aquest exercici: 1/ 0,5 punts; 2/ 0,5 punts; 3/ 0,5 punts; 4/ 0,5 punts; 5/ 1punt)

1/ L'obra musical és un fet objectiu que es troba davant de l'auditor com una realitat sonora susceptible de ser executada, mentre que la percepció musical és la lectura i interpretació que l'auditor fa d'aquella música d'acord amb una sèrie de factors tant d'índole personal com cultural i social. I en aquest sentit, s'han desenvolupat molt més els estudis musicològics a partir de les partitures que no pas la investigació sobre la psicologia de la percepció musical. (0.5)

2/ la concentració en el que estem escoltant en el present és la base tant per a poder retenir el més important del que ha succeït musicalment en el passat com per exercitar les estratègies de previsió del que succeirà musicalment en el futur (0.5)

3/ En un paper pautat, l'alumne ha d'escriure, amb clau de sol i a partir del Fa del primer espai, les escales Fa M i Fa m mixta (no pot utilitzar l'armadura sinó que ha d'escriure les alteracions davant de cada nota) i l'escala pentatònica a partir de Fa:

Fa M: Fa-Sol-La-Si b-Do-Re-Mi-Fa

Fa m mixta: Fa-Sol-Lab-Sib-Do-Re-Mi-Fa, Fa-Mi-Re-Do-Sib-Lab-Sol-Fa

Fa pentatònica: Fa-Sol-La-Do-Re-(Fa) (0,5 punts)

4/ Sons harmònics: un so musical sempre pot descompondre's en una sèrie de sons anomenats parcials o concomitants el nombre dels quals juntament amb la intensitat determinen el timbre. Aquests sons concomitant s'anomenen harmònics i la seva freqüència són aleshores múltiples simples de la freqüència del so fonamental. Els cinc primers harmònics dibuixen l'acord tríade major (0,5)

5/ La progressiva utilització de l'harmonia cromàtica dissol les funcions de la "pràctica tonal". Es va diferint el moment de la cadència. Richard Wagner pot ser un dels representants per antonomàsia d'aquesta tendència que durà a l'atonalisme de la música expressionista vienesa. A més de Richard Wagner, també poden citar-se altres noms com el de Anton Bruckner, Gustav Mahler o Richard Strauss, és a dir, aquells músics postromàntics que sistematitzen la utilització d'acords alterats o la modulació constant a tonalitats allunyades de la de partida (1)